

LA REALITAT OCULTA

ELS DIMONIS DE LA DIMOCRÀCIA

Darrerament han aparegut de nou fosques sentències de bisbes i polítics espanyols alertant sobre la presència amenaçadora del dimoni en el territori Patri. Ja Franco va deixar “todo atado y bien atado” i Fraga va afirmar que “hay que cambiar algo para que todo siga igual”, i així hem arribat fins avui en què, els de sempre, més uns nous afegits subalterns ho continuen tenint tot.

Quan arriben noves crisis profundes que posen en perill els sistemes que ens mantenen captius, sempre tornen a aparèixer els dimonis amb banyes i cua i tot allò que es belluga per alliberar-se, que és titllat per els poderosos i des del poder, com uns anys enrere, de “rojos separatistas”, “terroristas” i “anarquistas”. Ens parlen dels dimonis que amenacen el seu desmesurat poder tirànic i corrupte quan, en realitat, ells són els autèntics malèvols i perversos revestits, sovint amb simpàtics rostres amables i plens de santedat. Estan per tot arreu, per tot el món, ells són el mal, l'autèntic virus humà que han utilitzat en benefici propi totes les cultures religioses a través del temps. Fan servir la pàtria i, de vegades, la pau del garrot i la concòrdia ciutadana, per amagar els seus afanys de riquesa i poder. Aquí a casa nosaltres també els tenim.

Per altre banda, cal anar molt en compte amb tots els tipus de dimonis que ens assetgen; aquests dimonis silenciosos però constants què ens penetren el pensament amb “bons consells” a fi de frenar el nostre camí i les nostres ànsies de llibertat, d'estimar. Per tant, hem de fer front i alliberar-nos dels nostres propis dimonis i, sobretot, dels grans dimonis que ens barren, a tothora, el pas a una societat i un món més lliure, més solidari i fraternal.

Cremem, per sempre més, tots els dimonis a les fogueres del solstici d'estiu!!

Volem uns Pastorets sense que surti cap mena de dimoni i anmem-nos tots i totes a acabar amb totes les dimocràcies de món!!

LA KINTA FORKA

ANY 2020 DE LA INHUMANITAT

Un rècord, 80.000.000 de persones han hagut de deixar les seves llars per fugir de la violència i la persecució, i viure lluny de casa, segons la ONU.

Segons l'últim informe de l'oficina de l'Alt Comissionat per als Refugiats (UNHCR), aquests refugiats es divideixen en sol·licitants d'asil i en persones "desarrelades" en els seus propis països i amb poques perspectives de retorn a casa seva.

L'informe mostra que 45.700.000 persones han fugit a altres parts del seu propi país i 26.000.000 són refugiats que viuen fora de les fronteres del seu país.

Aquest 1% de la població mundial que viu lluny de casa a causa de les guerres i les violacions dels drets humans reflecteix, sobretot, les "inadequades solucions polítiques" dutes a terme per posar fi a crisis ben sovint cròniques.

Mentre, la comunitat internacional continuï dividida, i tan poc preocupada per la pau, malauradament, la situació només pot continuar empitjorant. I per ara no hi ha signes de desacceleració.

Segons l'informe, 24.200.000 del total des persones desplaçades provenen d'un petit nombre de països afectats per la guerra. Entre ells destaca Síria, devastada per nou anys de conflicte armat, amb 13.200.000 persones desplaçades dins o fora del país, una sisena part del total mundial. Fins a un 68% del total de refugiats del món provenen de només cinc països: Síria, Veneçuela, Afganistan, Sudan del Sud i Birmània.

En altres paraules: si la comunitat internacional volgués i aconseguís la unitat, la voluntat política i els recursos per ajudar a aquests països a sortir dels conflictes i a reconstruir-los es resoldria més de la meitat del problema dels refugiats del món en molt poc temps.

A aquesta situació prou dramàtica cal afegir-hi l'esclat de la pandèmia del coronavirus amb el seu lot d'angoixes en un context on "moure's té conseqüències sobre un mateix i sobre els altres". L'impacte econòmic de la pandèmia és dramàtic en els països pobres o en vies de desenvolupament en els que s'ha vist augmentar dramàticament la pobresa. El confinament i tancaments de fronteres impedeix que moltes de les persones desplaçades puguin trobar fonts d'ingressos.

En aquestes circumstàncies, i malgrat les restriccions de mobilitat, esdevé imperatiu que els països receptors de refugiats continuïn atorgant asil a aquells que ho necessitin.

EL CONVIDAT

EL TAXI DRIVER DE MALAGA

L'espero fora de la taberna on alguns periodistes de la capital li fan un petit però sentit homenatge. Entre la concurrència alguns uniformes de varis colors. Presidint la taula, una cabra. Escolto uns quants “VIVAS” i després l'Himne Nacional. Una bona estona després, surt acompanyat per un parell de camarades del taxi. Es diu JBJ (que no deixa de ser una pista) i és el valent que va disparar contra fotografies d'alguns membres del govern espanyol (d'esquerres) al crit de SENTENCIA. M'hi apropo. Deu veure varies dones i comença a salivar. Un dels acompanyants vomita i l'altre es posa a riure. Li dic que sóc periodista. Ell segueix bavejant.

Usted viene del ejército, ¿verdad?, más concretamente de la Legión.- No señorita, yo vengo del taxi.- Bueno, viene a ser lo mismo.

No li agrada.

Añorará usted las armas... - No señorita, tengo la casa llena. Regalo del ejército. El ejército cuando te echan, en vez de un reloj, regala armas.

¿Y por qué les dispara a los políticos? Me parece tan salvaje...

Em mira malament a través de l'alcohol. Sospita que no he anat al sopar. Hacía ejercicio de tiro, señora.

¿Y no podría hacer puntería disparando a sus señores padres?

Començo a veure armes i a escoltar trets. Porto una setmana que no hi ha manera d'acabar una entrevista. Començo a córrer. Uns companys del MUNDO diuen cap a on he escapat. Els borratxos em segueixen.

